

VENDETTA V BRANSONU

LUBOŠ HEJDA

● — pointa

Vendetta v Bransonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Luboš Hejda
Vendetta v Bransonu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

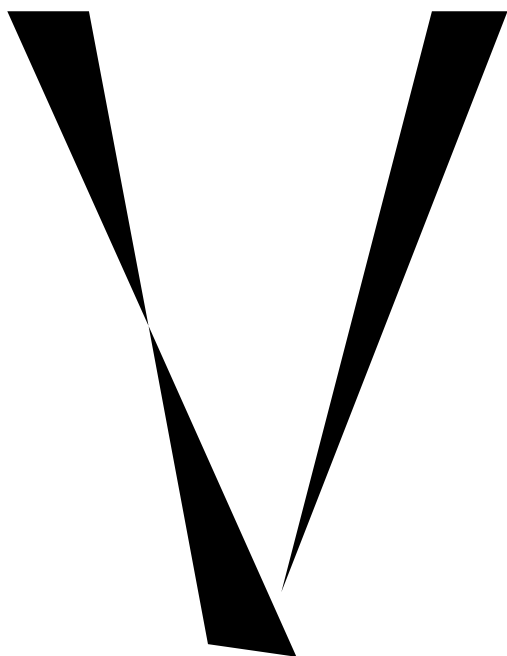
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

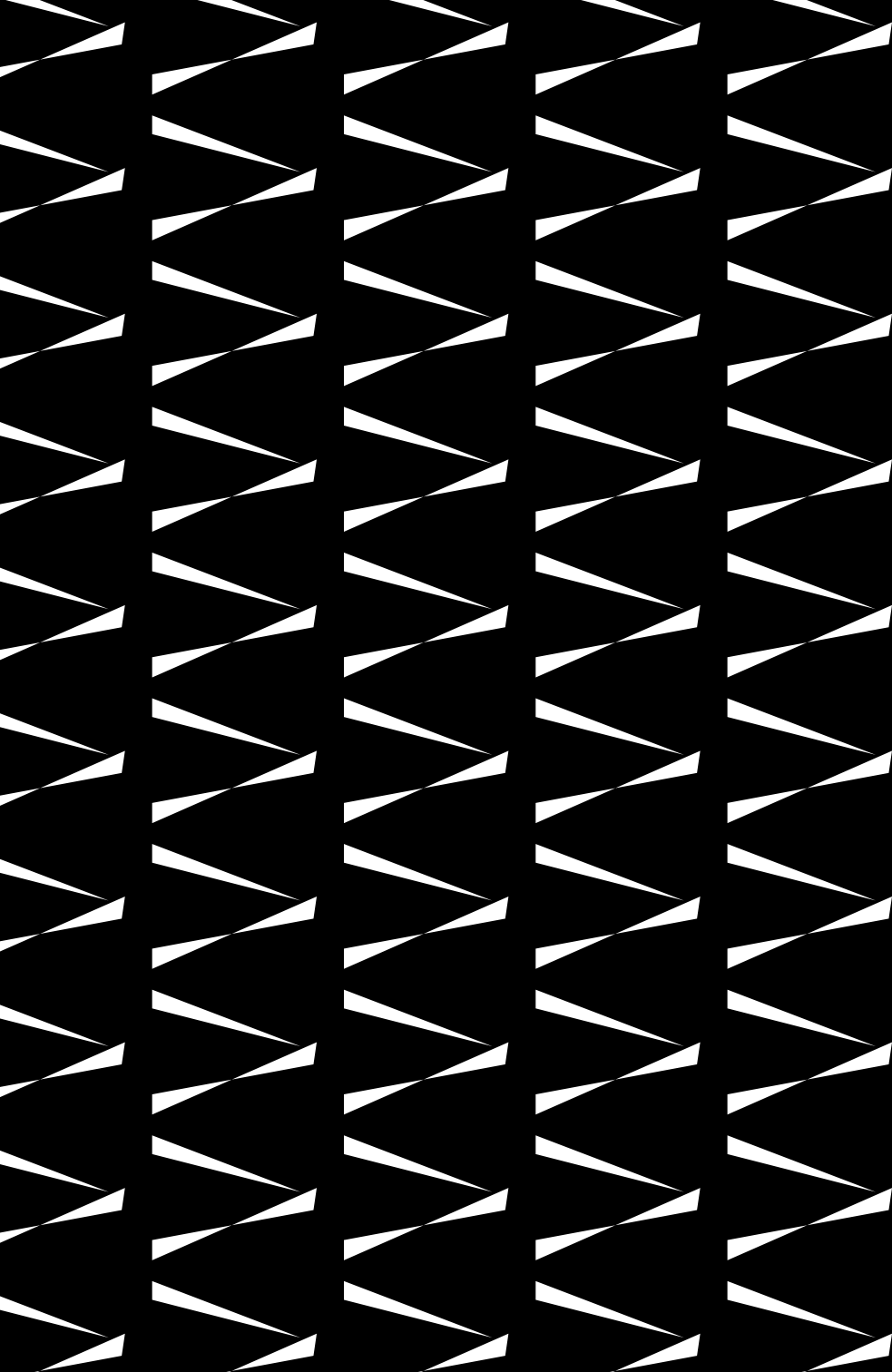

VENDETTA V BRANSONU

LUBOŠ HEJDA

PROLOG

Katherine Keatová seděla ve svém zaparkovaném voze na vyvýšeném kopci. Skrze stažené okénko jí tváře chladil večerní květnový vítr. Odlehlé místo poskytovalo úkryt mladým milencům, když jejich rodiče byli doma. Katherine už dávno nebyla mladá, alespoň ne tak jako ostatní, co navštěvovali soukromou vyhlídku. Měla manžela, dospívající dceru, ale na čerstvou čtyřicátnici vypadala velmi dobře. Lidé jí kolikrát hádali o šest nebo i deset let méně. Samozřejmě ji to těšilo a to, že vypadá jako zachovalá třicítka, byl dost možná důvod, proč seděla na místě, kde se scházejí milenci.

Přesně tak. Čekala v červeném Audi na mladšího milence. *Má zpoždění.* „Měl tu být před deseti minutami!“ V toku svých myšlenek ani nevnímala, že mluvila nahlas. Přemýšlela o svém manželovi. Vzpomínala na to, jak se seznámili, na společná léta. Přemítala o nedávných problémech v manželství. *Mám ho opustit? Zlepší se to?* Ptala se sama sebe, jakoby doufala, že jí hlas v jejím srdci napoví. Odpověď ale nepřicházela.

Její manžel se jmenoval Ronald Keat, ale nikdo mu neřekl jinak než Ron. Poznali se před dvaceti lety, když se Katherine přestěhovala do malého poklidného města Bransonu, kde bydleli doted. Jakmile ho poprvé spatřila, věděla, že on je pro ni ideální. Protože Ron pracoval na stavbách, měl velikou sílu a působil ochranným dojmem. Po dvou letech známosti se vzali a měli spolu krásnou dceru Valerii. Ron se snažil, aby Katherine s Valerií byly zajištěné a nemuseli otáčet každou korunu. Začal brát víc zakázek, jezdil na služební cesty, a když přišel domů, byl vyčerpaný a neměl chuť nic dělat. Svou rodinu miloval a myslel si, že tohle byl způsob, jak jim to dát najevo.

Katherine se však cítila den ode dne osamělejší. Manžel sice vydělával, ale ona zůstala doma na všechno sama. Úklid, domácnost, výchova dcery. Žila nešťastně ve své mizérii už sedmnáct let. Teprve před pár měsíci se začala cítit svobodněji a pomohl jí s tím mladý chlapec. Svůj románek samozřejmě tajila. Měla výčitky svědomí, ale byla zase šťastná a usmívala se. Jak týdny setkávání s milencem plynuly, uvědomovala si stále častěji, že je to jen pozlátko. Tam někde uvnitř věděla, že nemůže prožít vážnější vztah se sedmnáctiletým klukem. Vždyť by mu mohla být matkou.

Odpoledne toho dne mu napsala zprávu na mobil: SEJDEME SE VEČER V JEDENÁCT, MUSÍME SI PROMLUVIT,

UŽ NEMŮŽU DÁL. Na kopec přijela raději o půl hodiny dříve, aby si vše promyslela a v klidu, bez nějaké scény se s ním rozešla. Večer přecházel v noc. Hodinky ukazovaly něco po půl dvanácté a on stále nikde.

Vystoupila z auta a s hlasitým klapnutím za sebou zavřela dveře. Zvuk se rozléhal po okolí. Z kabelky vytáhla cigaretu a s prvním douškem kouře v plicích pocítila úlevu od nervozity.

Po několika dalších potáhnutích z cigarety se do tiché noci ozvalo vyzvánění jejího telefonu. „No konečně,“ pronesla, ale pak ji zarazilo upozornění na neznámé číslo. Hovor nakonec přijala. „Halo?“ řekla s trochou obav. Z telefonu se ozval velmi hluboký hlas, který ještě nikdy neslyšela.

„Dnes je krásná noc, nemyslíš?“

Asi si někdo dělá legraci.

„To je asi omyl!“ řekla rázně a zavěsila. Svých problémů měla dost a nechtěla řešit ještě cizí omyly. Zapálila si další cigaretu a rozhlížela se okolo sebe, jestli neuvidí přicházet svého milence. Přístroj se znovu rozezvučel. Opět neznámý volající.

„Ano?“ v jejím hlase zazněl neklid.

„Proč jsi mi zavěsila?“ ozvalo se z telefonu znovu tím hlubokým hlasem. Katherine byla našťvaná, ale nedokázala potlačit narůstající strach. Přece jen byla sama pozdě v noci na odlehlém místě a teď ji někdo obtěžoval telefonem.

„Protože vás neznám a nechci si s vámi povídat!“ snažila se znít rázněji než předtím a znovu zavěsila.

Premýšlela, kdo to může být a odkud má její telefonní číslo. Branson bylo malé městečko a všichni se tu znali. Dalo by se říci, že to byla uzavřená komunita. Učitelé učili žáky, pak jejich děti a nakonec i tu nejmladší generaci. Nikdy se v Bransonu nekradlo, kriminalita tu byla na bodě mrazu, a tak lidé ani nezamykali své domovy. Děti běhaly v parku i dlouho po setmění a nikomu to nebylo divné.

Najednou mezi stromy slyšela praskat větve. *Jen klid, to bude nejspíš jenom veverka nebo jiná havěť.* Pro jistotu ale vytáhla z kabelky pepřový sprej. Telefon zazvonil. I když se předtím uklidňovala, s výkřikem vyskočila a upustila cigaretu.

„Co chceš?“ vyhrkla do sluchátka.

„Povídat si.“

Měla pocit, že ten hlas zní ještě děsivěji než předtím.

„A o čem si chceš povídat?“ stále se snažila znít sebejistě.

„Začněme tím, proč je tak pěkná žena ve středním věku v tuto dobu sama venku?“

Píchlo jí u srdce. Rozhlédla se, ale nikoho neviděla. Lavička byla prázdná a v dosahu jediné pouliční lampy, která byla dobrých dvacet metrů daleko, nikoho neviděla.

„Jak víš, kde jsem?“ ptala se zaraženě.

„Protože se na tebe dívám,“ řekl hlas zcela klidně. Katherine nahmatala kliku, otevřela dveře a nasedla do auta.

„Zavolám policii,“ bylo jediné, co ji napadlo.

Zabořila ruku do kabelky a snažila se najít klíče od auta, ale byla moc veliká a měla v ní spoustu věcí. Rtěnku, brýle, peněženku...

„Nedojedou včas. Víš, že jsme na odlehlém místě, které je v týdnu docela klidné?“

Odhodila telefon na sedačku, rozsvítila nad sebou světlo a začala se v nepřehledné kabelce přehrabovat, jak nejrychleji uměla.

„Proč tohle děláš?“

Chvilku čekala na odpověď, než se z telefonu ozvalo: „Baví mě to. Stejně jako tebe baví si hrát s city ostatních.“

Kdo to může být? Nikomu o svém románku neřekla, dávala si velký pozor, aby o něm nikdo nevěděl. Je to msta jejího milence za rozchod, nebo na ně přišel Ron?

„Dobře, asi chápu, kam tím míříš,“ řekla neznámému hlasu, zatímco stále hledala klíče. Natáhla se po přístroji, který klidně ležel na vedlejším sedadle.

„Co chceš?“ zeptala se v domnění, že ji chce volající vydírat. Sama toho moc neměla, a kdyby cokoli zmizelo z rodných úspor, Ron by pojal podezření a musela by si něco vymyslet.

V duchu se zaradovala. Našla klíče. Strčila je do zapalování a těšila se, že zmizí z dosahu toho neznámého hlasu. Pokusila se nastartovat, ale neúspěšně. „Sakra!“ Znovu otočila klíčkem. Motor jen několikrát skomíravě vzdechl. „Krucí!“ Zkusila štěstí naposledy, ale bez výsledku.

Zaťatými pěstmi zuřivě bouchala o volant, když z telefonu zaznělo: „Co chci? Vidět, jak vypadají tvoje vnitřnosti!“

Prásk! Zadní okno se vysypalo na sedadlo, když jím proletěl kámen.

Vystrašeně zahodila telefon a rozhodla se utéct po svých. Otevřela dveře, když v tom uviděla záblesk něčeho lesklého. Bylo to tak rychlé, že nestačila zareagovat. Jejím tělem projela ostrá bolest a na prsou ucítila teplo. Instinktivně se chytila za krk, z kterého sršela krev. Její růžová blůza se zbarvila do karmínově červené. Katherine vypadla z auta na kolena. Lapala po dechu. Zkoušela promluvit, ale nešlo to. Pomalu ztrácela vědomí. Pohlcovala ji tma.

Černá tma, ve které se zaleskl nůž potřísněný její krví.

1

Slunce nad Bransonem pomalu stoupalo. Bylo sotva sedm hodin ráno, ale v ulicích už bylo rušno. Mlékaři, poštovní dodávky a autobusy začínali jezdit a lidé vyráželi do práce.

Ručičky budíku došly k sedmé hodině. Na vteřinu bylo naprosté ticho, ale pak hodiny vydaly zvuk podobný náletové siréně, která by při dlouhém poslechu způsobila krvácení z uší.

Probudila se úplně mokrá. Sice se blížil teprve konec května, ale tento rok byl opravdu nezvykle teplý. Unaveně natáhla hubenou paži a dlouhými kostnatými prsty zaklapla zvonící budík.

„Sakra,“ procedila potichu, rukou si promnula mokré čelo, aby se pokusila potlačit úpornou bolest hlavy. Strávila s přáteli celou noc venku a domů dorazila až ve tři hodiny ráno. Hned toho začínala litovat, protože věděla, že pila příliš. Pár vteřin ještě seděla na posteli a prsty si projela husté kadeře, než odhrnula deku a zamířila do koupelny. Dlažba ji příjemně chladila na bosých chodidlech.

Valerie si opláchla obličej a podívala se na sebe do zrcadla.

„Holka, vypadáš na pětadvacet!“

Byla k sobě zbytečně kritická. Před měsícem oslavila čertvých osmnáct, ale poslední dobou se cítila pod psa. Tušila, že to bude blížícím se prvním výročím hrozně nehody její matky. Snažila se tomu nevěnovat pozornost a žít normální život na maloměstě.

„Ach, Bože!“ povzddechla si, když si přičichla k hladkému podpaží. „To vedro mě zabije!“

Svlékla si tričko a odhodila ho na zem doprostřed místnosti. Pustila sprchu, vyzkoušela teplotu vody. *Ideální*. Když se k zemi sesunuly její kalhotky, vstoupila do sprchy. Vlažná voda jí stékala po hnědých vlasech a kapala na podlahu. Cítila přívál energie. Jakoby byla znovuzrozena. Přemýšlela o dnešním testu z dějepisu. Učila se a věřila si, že ho určitě napíše na jedničku, stejně jako ty předešlé.

Trvalo skoro patnáct minut, než si Valerie přišla dostatečně osvěžená a vylezla ze sprchy. Ručník si zabalila okolo prsou a začala si fénovat vlasy.

„Ahoj, Val!“

Valerie leknutím přístroj skoro upustila. Kvůli hluku si vůbec nevšimla, že v koupelně už není sama.

„Julie, ahoj. Co tu děláš?“ zeptala se trochu zmateně.

Julie chodila s Valerií do stejné třídy. Valeriei překvapilo, že ji vidí, protože bydlela skoro na druhém konci města.

„Ale, trochu se rande s Dominikem protáhlo a mně už se nechtělo jít domů. Tak mi nabídl, že můžu přespat tady,“ podívala se na Val, jejíž vlasy stále poletovaly v horkém vzduchu z fěnu. „Nevadí? Víím, že máš ráda svůj klid, ale myslela jsem, když je Dominik tvůj spolubydlící a máte oddělené byty, že ti to nebude vadit.“

„Ne, to je v pohodě,“ Valerie odložila fěn. „Stejně jsem ti chtěla zavolat a zeptat se, co si myslíš o dnešním testu z dějepisu,“ snažila se odvést konverzaci jinam.

„No, popravdě jsem na to vůbec neměla čas. S Dominikem jsme do toho bušili dlouho do noci.“

Vytáhla z taštičky na make-up rtěnku a začala se malovat. Tvářila se, že je nad věcí, ale její kamarádka zpozorovala, jak dívce zčervenaly tváře. Valerie si o ní myslela, že je nejhezčí ze třídy. Vždy Julii záviděla její super schopnost sníst cokoliv a nepřibrat ani gram. Ovšem co Julii Bůh nenadělil, byla schopnost učit se. Pokaždé se Valerie při doučování fyziky ptala třikrát na stejnou věc.

„Neboj se, i když jsi neměla čas se na to podívat, určitě test zvládneš napsat alespoň na čtyřku.“

Valerie si nemohla pomoci a propukla v hysterický smích.

„Tak ty se mi budeš smát?!“ Julie se usmála a škodolibě hodila po Valeriei rtěnku. Val se právě soukala do džínů, snažila se potlačit hlasitý smích a vůbec si nevšimla, že po ní kamarádka něco hodila. Rtěnka se Valeriei obtiskla na její oblíbené džínky a ona si toho vůbec nevšimla. Julie se začala také smát.

„Čemu se směješ?“ zeptala se Valerie lapajíc po dechu a z jejich hnědých očí se řinuly slzy.

„Ale, jen tomu, že tě mám ráda,“ odpověděla Julie a šibalsky se na kamarádku podívala. *Valerie ted' bude chodit celý den ve škole se skvrnou na kalhotách.* Objala ji. „Jen tě mám ráda.“

Stále se chichotající Julie odešla z místnosti a Valeriei začal vyzvánět telefon v ložnici. Doběhla k němu, zvedla ho a podívala se, kdo volá. Na obrazovce bylo neznámé číslo. Přijala hovor a přitiskla si přístroj k uchu.

„Halo?“ Žádná odpověď. Slyšela jen hluboké dýchání na druhém konci telefonu. „Halo?“ zopakovala, ale stále

se nikdo neozval. Když volající zavěsil, Valerie se frustrovaně zamračila. Rychle vytočila poslední číslo v paměti. Sotva se jednou ozvalo vyzvánění, robotický hlas řekl: „Volaný účastník není dostupný.“ Pokrčila rameny a zasunula mobil do kapsy džínů.

Valerie s Julií čekaly před školou. Julie vyprávěla o svém včerejším večeru s Dominikem, ale Valerie jí moc neposlouchala. Přemýšlela nad testem, který se nad ní vznášel jako mrak plný dešťové vody těsně před tím, než exploduje.

„Co myslíš?“

„Já,“ zakoktala Val, když jí Julie překvapila otázkou, „myslím, že je to v pořádku,“ vysoukala ze sebe.

„Takže bych se měla vyspat s Rayem, abych zjistila, jestli miluju Dominika?“

Bože, tvoje problémy bych chtěla mít, pomyslela si Val.

„Víš, já nejsem zrovna vhodný člověk, abych někomu dávala tyhle rady.“

Byla to pro ni nepříjemná otázka a myslela si, jak z ní hezky vybruslila.

„Přece to, že jsi ještě s nikým nespala, neznamená, že nemůžeš mít názor?!“ Julie nevědomky zasáhla Valeriino citlivé místo.

„Julie!“ Valerie začala zuřit. „Ne tak nahlas!“

„Za to se nemusíš stydět, prostě čekáš na toho pravého a Sean to evidentně není, jinak bys už s ním do postele dávno skočila.“

Valerii bylo trapně. Bála se, že Juliinu nejapnou poznámku uslyší ostatní spolužáci, kteří čekali před školou s nimi. Seana milovala. Chodili spolu už od patnácti, ale nemohla se mu naprosto otevřít. Ne po hrozně loňské noci, kdy se jí život otočil naruby. Ještě bylo moc brzy.

„On je ten pravý a na rozdíl od tebe nejsou moje nohy nejnavštěvovanějším místem ve městě!“ Mrak explodoval a ledovou sprchu schytala Julie. Už jí bylo jedno, jestli to spolužáci uslyší. „Tohle jsi pěkně přehnala, Julie!“

Valerie se otočila na podpatku a rozběhla se do školy na dámské záchody, aby se uklidnila. Julie stála nechápajíc na stejném místě. Po chvílce si v davu všimla rezavých vlasů.

„Tino!“ zavolala na Valeriinu nejlepší kamarádku a vydala se směrem k dívce, která se na její zavolání otočila. Měla perfektně upravené vlasy, pas jí obepínala černá sukně a těsně pod prsy uvázané zelené tričko odhalovalo tetování sovy nad zadkem.

„Ahoj, Julie, neviděla jsi Val?“ zeptala se Tina s úsměvem. *Ta holka snad umí věštit.*

„Víš, o ní s tebou právě chci mluvit,“ Julie zněla nejistě, podívala se zpříma Tině do modrých očí a pokračovala: „je na mě naštvaná, protože jsem zmínila její panenství.“

„Je toho na ni teď hodně. Píšeme závěrečné testy snad každý den a jejich výsledky jsou tak důležité pro další studium,“ Tina se zarazila a polohlasem hořce dodala: „A za pár dní se blíží první rok, co bydlí sama. Nemůžeš se jí divit, že není ve své kůži.“

Julie se cítila provinile. Vůbec si neuvědomila, že už to bude rok, kdy Valeriin otec Ron odešel z města a ztratil se bůhvíkam.

„Máš naprostou pravdu. Bože! Já jsem ale husa!“

„Klid. Já s ní promluvím. Kde teda je?“

„Když mi řekla, že jsou moje nohy nejnavštěvovanějším místem ve městě, utekla dovnitř.“

Tina byla překvapená, protože nikdy nezažila Valerii říct něco podobného.

„No, asi je ten tlak na ni větší, než jsem si myslela. Ale neboj se, dám to do pořádku.“

Julii se ulevilo. „Díky, Tino.“

„Holky, uvidíme se později,“ rozloučila se Tina se spolužačkami a za pár vteřin zmizela ve dveřích hlavního vchodu do budovy.

Dominik otevřel dveře od svého bytu. Ve spodním prádle stál na chodbě, která oddělovala jeho a Va-

leriin byt. Divil se, kde všichni jsou. Hlasitě zívá, protáhl se a podíval se na hodinky. „Krucí, přijdu pozdě!“ *Proč mě zatraceně nikdo nevbudil? A kde je Julie?*

Oblékl si na své vyrýsované tělo první, co mu přišlo pod ruku, a vytočil číslo svého kamaráda.

„Seane?“ zeptal se, když mu kamarád zvedl telefon. „Zaspal jsem! Přijdu pozdě!“

„Jen klid,“ ozval se z druhé strany Seanův klidný hlas. „Právě vyjíždím z domu. Něco na sebe rychle hod’ a za čtyři minuty čekej před barákem!“

Dominik ve zmuchlaném bílém tričku a černých šortkách už čekal před domem, když se Seanův modrý sedan doslova vyřítíl ze zatáčky.

„Co Julie?“ zeptal se Sean, když Dominik nastupoval na místo spolujezdce. „Stálo to za to?“

„To si piš, kamaráde. Byla to za dlouhou dobu nejlepší holka, co jsem měl. Asi jsem se zamiloval.“

Sean se podíval na Dominika a viděl, jak mu na tváři hraje blažený výraz. „Já stejně nevím, jak to děláš? Teda, je mi jasné, že v tom hrají určitou roli tvoje břišáky a hezká tvářička, ale jak to zatraceně děláš?“

Sean se snažil dostat odpověď, která by mu pomohla se po letech vyspat s Valerií.

„Hele, spousta holek za mnou přijde jen proto, že jsem VIP. Myslí si, že jim u mámy zařídím lepší známky z dějepisu,“ Dominik nebyl jen hezký, ale jeho matka, Maya Jonesová, vyučovala na jejich škole. Nikdy v tom neviděl problém, protože neměl žádné úlevy ani speciální zacházení.

„Kdybych tak já měl takové rodiče.“

Sotva kluci zaparkovali před školou, uviděl Dominik Julii a vydal se směrem k ní.

„Proč jsi mě tam nechala?“

„Já se tě snažila vbudit, ale ty jsi nereagoval. Tak jsem si šla vyčistit zuby a překvapila jsem Val ve sprše,“ vyhrkla ze sebe skoro dotčeně.

Dominikovi proběhla hlavou představa, jak Julie mydlí Valerii její jemné a hebké tělo.